

зимѣ нито лѣтѣ да посѣщавамъ добритѣ си и благородни приятели, които станѣ нѣколко години не ме лишаваха отъ тѣхния си обѣдъ или вечеранѣ, като знаехъ, че съмъ бекяринъ и не можъ да си приготвѣ домашенъ и фамилиаренъ редовенъ обѣдъ и които изъ първо нарѣдъ съ опрѣдѣлени дати и день ме гощавахъ и веднѣждъ и дваждъ прѣзъ недѣлята, сетнѣ начнахъ да ги посѣщавамъ на 15 тѣхъ дни веднѣждъ, а най сетне на мѣсеца веднѣждъ и то ме приемахъ и ме испроваждахъ съ почитание, като на старъ труженникъ, съ което не знаете колко ме задѣлжавахъ, колко пакъ сѣ напѣлвахъ очитѣ ми съ сълзи пролѣти отъ тѣхнитѣ благородни думи, което бѣше за мене най голѣмото удовлетворение за трудовѣтъ, които съмъ полагалъ за народа си по длѣжность, повече отъ половинъ вѣкъ и които осладявахъ живота ми, щото забравяхъ всичкитѣ други неприятности и казвахъ: Слава Богу, Слава Вишнему, и тѣй, за да си додѣ на думата, като зехъ чувствата да ослабватъ, (само не и умственитѣ ми сили и воля, да работѣ денѣ и ношѣ въ опрѣдѣленото си врѣме) и като видѣхъ тѣзи годишната извънредна и люта зима, която завлече въ гроба нѣкои мои приятели, ученици, съврѣстници и прочее, и която ме задържа да пазѣ дома си три мѣсеца, всичко това ме накара най сетнѣ да помислѣ, че члвѣци сме, че може внезапно да доде и на мене редъ, тѣ за това прибѣрзахъ вече да напечатамъ кратката си Автобиография и да оставѣ нѣщо за спомѣнъ въ края на живота си, като послѣденъ трудъ отъ моитѣ книжевни трудове, които сѣ начнѣли още отъ 1846 година и сѣ слѣдующитѣ:

I. Игиномия (здравословие) 1846.

II. Взаимно-учителни таблици пространни и шѣлни 1852

III. Рѣководство за тѣхъ и улеснение за учителитѣ 1852.